

saneringer, byernes rum skal indrettes, så de inviterer til fællesskab og mere munterhed. Hvis det med en helhedsorienteret indsats skal lykkes at løfte bestemte områder og kvarterer, så er det helt afgørende at få etableret en lokalstruktur, hvor de forskellige offentlige instanser i lokalområdet trækker i samme retning, hvor de altså er i stand til at beslutte og samordne f.eks. også økonomien, så det er en samlet plan, der fremlægges. Vi er i forbindelse med en revision af byfornyelsesloven efter SF's opfattelse nødt til at diskutere, hvordan vi sikrer denne større offentlige samordning.

Vi er også nødt til at diskutere forholdet mellem ambitionsniveauet – der er højt i det her oplæg – og den konkrete velvilje, der udmønter sig i viljen til at afsætte pengene. Det er nu engang modsætningsfyldt at forhøje ambitionsniveauet, samtidig med at beløbet til byfornyelse sidste år ved finanslovens vedtagelse blev beskåret. Der kan blive for stor afstand mellem ord og virkelighed.

Vel kan der prioriteres om – den øvelse deltaer vi også gerne i fra SF's side – f.eks. ved at lægge loft over nogle af de meget dyre byfornyelser, vi har set, og f.eks. ved at flytte rundt på midlerne på trafikområdet. Vi vil gerne være med til at flytte dem væk fra motorvejene og i højere grad forbedre trafikforholdene i de lokale områder, hvor folk bor.

Vi vil også gerne se på den del af økonomien, hvor vi lukker af for den spekulation, som foregår i forhold til byfornyelsesmidlerne, f.eks. ved, som Lejernes LO foreslår, at indføre et ejer-certifikat, hvor en udlejer skal opfylde et sæt af minimumsbetingelser for at være kapabel til at modtage offentlige tilskud.

Man kan også udtrykke det anderledes: Hvis vi har nogle mennesker, der i en årrække som udlejere har levet af ikke at gøre noget ved deres ejendomme, men ladet dem forfalde, så er spørgsmålet, om det er rimeligt, at det er dem, der skal have del i det meget store offentlige tilskud.

Et andet vigtigt punkt, vi vil pege på fra SF's side, er lejerdemokratiet i forbindelse med byfornyelsen. Vi ser desværre for mange eksempler på, at demokratiet ikke lykkes godt nok, og at beboerne taber. Det er f.eks. for ringe, hvis byfornyelsesselskabet og kommunen ikke har samordnet deres krav, inden de forelægges beboerne. Vi er også af den opfattelse, at det ofte ville have en økonomisk betydning i retning af at lægge loft over de meget dyre byfornyelsessager, hvis beboerdemokratiet fungerede bedre.

For SF er det også afgørende, at byfornyelsen fungerer for dem, der fortsat skal bo i et område. Vi deler redegørelsens opfattelse af, at kravene fra offentlig side bør begrænses til et minimum i forhold til den enkelte bolig; de bør rette sig mod tag og fag.

Vi vil i forbindelse med den kommende lov-revision prøve at sikre, at lejerne får tilbudt uafhængige rådgivere, der kan støtte dem i de ofte meget langvarige byfornyelsesprocesser.

Endelig vil jeg, ligesom også redegørelsen gør, pege på behovet for at få byøkologien sat på skinner i forhold til fremtidig byfornyelse. Det er helt afgørende, at vi også her bevæger os væk fra de gode hensigter og i retning af nogle enkelte modeller, hvis byøkologien for alvor skal vinde frem.

Der er brug for at få gang i det nationale center for byøkologi. Der er brug for at finde mere enkle finansieringsmodeller osv. osv., også fordi byøkologien, ud over at den i sig selv er en god idé, har en vigtig funktion i forhold til at skabe fællesskaber i et boligområde, et fællesskab, som knytter an til de mange praktiske funktioner, der er knyttet til byøkologien: Små haver, små mødesteder, en masse ting, der samtidig giver det fællesskab, vi ofte efterlyser i boligområderne.

Jeg skal runde af med at kvittere for et visionært oplæg. Debatten i dag er et godt afsæt til det efterfølgende lovgivningsarbejde i den næste folketingssamling; vi ser frem til det arbejde. Vores hovedinteresseområder vil være den helhedsorienterede byfornyelse, det vil være økonomien i byfornyelsen, det vil være et forbedret demokrati, og det vil være at finde lettere modeller for byøkologi.

Jørgen Estrup (RV):

Værdien af en klog byfornyelsespolitik ser man jo først, når det er gået galt. En tur til såkaldt moderne storbyer er i så henseende yderst nyttig og klagende, og jeg kan da i den forbindelse anbefale New York som et passende skræmmende eksempel. Her har man den cocktail af forfald, passivitet, social deroute, kriminalitet og miljønedbrydning, som gør storbyer eller dele af dem usunde og uegnede som rammer for menneskers dagligliv.

I den forbindelse kan vi så passende kaste et blik tilbage i historien og minde hinanden om, at vi også i dansk byfornyelsespolitik eller sanering, som det hed dengang, har haft nogle skræmmende eksempler. Jeg tænker selvfølgelig